

**ФРЕДЕРИК БЕГБЕДЕ
РЪКОПИС, НАМЕРЕН В „СЕН-
ЖЕРМЕН-ДЕ-ПРЕ“**

Превод от френски: Красимир Петров, 2004

chitanka.info

За последен път седя на първия етаж в кафене „Флор“. Отпивам от последната чаша кока-кола хеви. Скоро всичко ще свърши. Те идат. От другия край на булевард „Сен-Жермен“ вече се дочуват техните викове, скандирания с призови за смърт, оглушителният трясък на самоделните бомби, които взривяват модните бутици, „Джон Лоб“^[1], клонът на „Креди лионе“ на улица „Бак“... Вече са близо.

Пиша набързо тези няколко реда. Те не са завещание, тъй като нямам нищо, което да завещая. Всичко, което познавам, ще изчезне. Нашето падение не ще учуди никого. През идните векове трудовете по история ще изброяват причините за случилото се: разочарованието от управлението на Митеран, сетне от това на Ширак, „общественият разлом“, както те се изразяват... На мен самия обаче ми е странно, че ще трябва да умра точно на десети май^[2]. Твърде необичайна годишнина. Надявам се да не проявят прекалена жестокост и всичко да свърши бързо. Колко им трябва, за да ми видят сметката?

Налага се да призная, че си го заслужихме. Всичко започна, когато кметството на VI район реши да изгони бездомниците от улица „Драгон“. Първо, що за нелепа идея е била да ги оставят да се самонастанят: червеят е бил в плода. Цяла година тези хора са могли да наблюдават разкоша, в който живеем, бутиците с луксозни парцали, отвратителните ни ресторанти, затворените за тях клубове, зле паркираните ни спортни коли и зле изчуканите ни прочути манекенки, цялата тази гнилоч, която безцеремонно сме разстинали пред сградата за временно настаняване. Нима сме могли да се досетим, че тя ще се превърне в техен троянски кон?

Изборът на Жак Ширак през май 1995 година стана по силата на странно недоразумение... Усмиввам се, докато пиша този евфемизъм, тъй като отвън се чува бръмченето на последния вертолет на нашата частна охрана. Добре, че беше тя. Ако разчитахме полицията да ни защити...

Надявам се на известна отсрочка, за да довърша този текст. Извинявам се, че излагам всичко накуп. Не смятам, че ще ми остане време да препрочета написаното.

Прогонването от улица „Драгон“, както може да се предположи, протече много зле. Наложих се нашите техно-сили за борба с безредиците да се бият неvirtуално, и то за всеки квадратен метър. Мъртвите от двете страни нямаха чет. То си беше война, пряко

предавана от TF+^[3], завръщане към класовата борба, богати срещу бедни (награда на зрителите за най-гледано предаване за годината).

След всичко това правителството на Мадлен ни заяви, че трябвало да се оправяме сами. Тогава се роди идеята за „Стената на «Сен-Жермен-де-Пре»“. В началото на тази година започна строителството на триметрова преграда, която опасва целия квартал. Градежът погълна улиците „Жакоб“ (заедно с резиденцията на бившия министър-председател), „Сен-Пер“, „Фур“ и „Сен“, бранейки нашето село от евентуални нашественици. Той беше великолепно архитектурно творение на Филип Старк^[4] с инфрачервени камери и лазерни стражеви кули и стана възможен благодарение на волните пожертвования от страна на обитателите, които ни позволиха също така да закупим телеуправляеми вертолетите за охраната на „Сен-Жермен-де-Пре“.

След това животът отново стана хубав. Пак можехме да се разхождаме безпрепятствено из квартала. По лицата на жермен-депрейците отново се появиха усмивки. Организирах се всякакви празненства, всички апартаменти денонощно стояха незаключени. Човек можеше спокойно да остави ключа на таблото на своето ферари. Нощем само светлините от прожекторите на вертолетите пробиваха мрака над „Лип“^[5].

През това време останалата част на страната извън този периметър беше потънала, разбира се, в огън и кръв.

Шумът приближава. Ръката ми трепери, защото съм страхливец. Бога ми, не ми се ще да умирам. Вече знам, че ще ги моля на колене като някое лайно. Вярно е, че исках да запазя парите си и да оставя маргиналите да се оправят, както могат. Само че, мамка му, с нищо не бях по-лош от останалите, не съм си и представял, че положението толкова бързо ще се влоши!

Без съмнение в деня, когато изкормиха Бернар Анри-Леви^[6] и Ариел Домбал^[7], които при това бяха се опитали да се срещнат мирно с тях и да започнат диалог, е трябвало да се усъмня, че ще дойде и нашият ред. Ала и аз постъпих като другите, реших, че това е изолиран инцидент... По-късно устройиха колективно изнасилване на Клаудия Шифър (Награда на зрителите за най-гледано предаване за годината по TF+) и много добре си спомням как всички се надявахме с това цялата история да приключи...

Когато изгориха Матийо Касовиц^[8] най-сетне прогледнахме, но беше твърде късно... Продължението е известно: атентат в „Кастел“^[9], опожаряването на „Грасе“^[10], отвратителното обесване на Филип Солерс^[11] с главата надолу от камбанарията на църквата „Сен-Жермен-де-Пре“...

Пратих последните си бодигардове на разузнаване по булеварда. Какво ли правят? Още преди десет минути трябваше да ми изпратят триизмерен видеосигнал по моя майкрософт-суоч.

Сега жънем това, което сме посели. Като си спомня само как празнувахме падането на комунизма! Този път капитализмът наистина бе победил. Колко сме били слепи! Всички поставени от Карл Маркс въпроси стоят на дневен ред, и то с хиляди пъти по-голяма сила. Въобразявахме си, че е напълно в реда на нещата едно нищожно малцинство привилегировани да управлява грамадното мнозинство от бедни. Притежанието на разкошните ни апартаменти сякаш бе напълно оправдано. Непоносимата гнусота на нашия начин на живот изобщо не ни правеше впечатление.

Зърнах от прозореца главата на един от моите гардове с изцъклени очи, набучена на пика. Влязоха във „Флор“. Върни се, Сартр, хората са полудели! Затварям се в клозета и дописвам тези прощални думи. Шум от стъпки по стълбите. Ето ги. Удрят по вратата.

Не ми се вярва да успея да се сприятеля с тях.

[1] Верига магазини и марка луксозни мъжки обувки. — Бел.прев. ↑

[2] Десети май, така наречената „нощ на барикадите“ е кулминацията на вълненията във Франция през 1968 г., когато в Париж избухват същински улични сражения между разбунтувалите се студенти и силите на реда. — Бел.прев. ↑

[3] Телевизионен канал, в който на 11 октомври 2002 г. се сливат TF1 и Canal +. — Бел.авт. ↑

[4] Известен френски дизайнер. — Бел.прев. ↑

[5] Известна луксозна бирария в квартал „Сен-Жермен-де-Пре“. — Бел.прев. ↑

[6] Френски писател и философ, представител на т.нар. „поколение от 68 година“ — Бел.прев. ↑

[7] Френска актриса (р. 1955 г.), родена в САЩ. Интимна приятелка на Б.-А. Леви. — Бел.прев. ↑

[8] Френски актьор (р. 1967 г.) (Убийци, Омразата) и режисьор (Пурпурните реки, Готика). — Бел.прев. ↑

[9] Частен клуб на висшето общество. — Бел.прев. ↑

[10] Едно от най-големите френски издателства. — Бел.прев. ↑

[11] Френски писател, представител на групата „Тел Кел“. — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.